

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobkyně: I. P.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2020, č. j. OAM-1195-14/ZR-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění

rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jí byla stanovena lhůta pro vycestování z území na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a zároveň jí byl udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že zahájil z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to na základě obdrženého podnětu, konkrétně trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. 1. 2020, č. j. 51 T 6/2020. Konstatoval, že z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně byla soudem České republiky celkem třikrát pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin. Poprvé trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 6. 6. 2012, sp. zn. 3 T 111/2012, pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 12 měsíců a dále k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Dále byla odsouzena na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 6 T 48/2019, jednak pro pokus přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a taktéž pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 30 měsíců a k náhradě způsobené škody. Naposledy byla odsouzena trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 51 T 6/2020, pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 42 000 Kč a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců, přičemž peněžitý trest zaplatila ke dni 14. 5. 2020. Podle žalovaného z trestní historie žalobkyně vyplývá, že byla soudy ČR pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu celkem třikrát, přičemž rozhodnutí o odsouzení v poslední věci nabylo právní moci dne 20. 2. 2020. Shrnul, že správní řízení bylo zahájeno dne 12. 5. 2020, od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu tedy neuplynula doba delší než 1 rok.
3. Dále žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců tak, aby na jedné straně dbal o veřejný zájem a na straně druhé o přiměřenost zásahu do práv cizince. Konstatoval, že k osobě žalobkyně zjistil, že v ČR pobývá od roku 2004. Povolení k trvalému pobytu jí bylo uděleno s platností od 23. 8. 2004, a to na základě uzavření manželství matky žalobkyně s občanem ČR. Žalobkyně je svobodná a bezdětná. Na území ČR pobývá z rodinných příslušníků její matka a sourozenec, se kterými do ČR přicestovala; oba zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Bratr žalobkyně má rovněž dva záznamy o odsouzení v opisu Rejstříku trestů, a to z posledních dvou let a pro totožnou trestnou činnost jako žalobkyně. Jiní rodinní příslušníci žalobkyně v ČR nepobývají; přičemž upozornil, že v ČR se krátce zdržoval otec žalobkyně, v roce 2011 však byl vyhoštěn. Žalovaný dále zjistil, že žalobkyně žije ve společné domácnosti se svou matkou. Žádný z rodinných příslušníků, kteří žijí v ČR, není na žalobkyni pobytově závislý. Vlastní rodinu žalobkyně nemá. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně sama neučinila žádné vyjádření, ze kterého by vyplynuly natolik závažné okolnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že zjištěné rodinné poměry nepředstavují důvod, pro který by nemohlo dojít ke zrušení trvalého pobytu, neboť případný zásah rozhodnutí do rodinných poměrů žalobkyně neshledal jako nepřiměřený. Dospěl k závěru, že v ČR sice pobývají její nejbližší rodinní příbuzní, matka a bratr, ovšem žalobkyně je dospělá, svéprávná a zcela soběstačná. Navíc si žalobkyně měla být vědoma

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

toho, že ona sama svým způsobem života a brzkou opakovanou recidivou negativně zasáhla do svého rodinného života. Narušení rodinných vazeb je totiž primárně následek trestné činnosti. Tedy primárně žalobkyně sama ohrozila realizaci svého rodinného života na území ČR i svůj pobyt jakožto cizinky v ČR. Žalovaný konstatoval, že porovnáním rodinných poměrů s důvodem zrušení trvalého pobytu, tj. opakovanou trestnou činností, dospěl k závěru, že negativní poznatky k osobě žalobkyně jednoznačně převažují.

4. Žalovaný si byl současně vědom toho, že žalobkyně pobývá na území ČR dlouhodobě, od roku 2004. Zmínil, že doposud nezískala české státní občanství; na území ČR je jí povoleno pobývat na základě trvalého pobytu, o který může kdykoliv v souladu se zákonem přijít. Uvedl, že žije-li žalobkyně v ČR od svých 13 let, dalo by se očekávat, že míra její integrace do české společnosti a především respekt k právnímu řádu bude mnohem výraznější, obzvláště když ovládá český jazyk a navštěvovala české školy. Z její trestní historie však vyplývá opak; poprvé byla odsouzena v roce 2012. Měl za to, že žalobkyně si ve zkušební době podmíněčného odsouzení a v době, kdy pokračuje v trestné činnosti, nevytváří vazby k zemi pobytu, neboť jedná v rozporu s právním řádem a chráněnými zájmy hostitelské země. Délka pobytu v ČR tak nemůže podle žalovaného převážet nad negativními okolnostmi, čímž opakovaná trestná činnost je, stejně tak jako úplná absence výchovného a preventivního působení uložených trestů. Žalovaný dodal, že nemá žádné záruky, že žalobkyně nebude pokračovat v páchání další trestné činnosti.
5. Poté se žalovaný zabýval povahou trestné činnosti, již se žalobkyně dopustila. Zdůraznil, že se trestné činnosti ve všech případech dopustila pod vlivem alkoholu. Řízení pod vlivem návykových látek je přitom nutné považovat nejen za závažné narušování veřejného pořádku, nýbrž i za jednání závažným způsobem ohrožující veřejné zdraví a bezpečnost. Poukázal na to, že v krvi žalobkyně bylo pokaždé naměřeno víc jak dvě promile alkoholu. Vysvětlil, že řízení motorových vozidel pod vlivem návykové látky je úmyslný trestný čin s velkým potenciálem vyvolání nebezpečných stavů a situací ohrožujících lidi na životě a zdraví a vydávajících jejich majetek v nebezpečí rozsáhlých škod. Taktéž pokusu přečinu ublížení na zdraví se žalobkyně dopustila v silně podnapilém stavu. Žalovaný rovněž konstatoval, že závažnost trestné činnosti je navyšována tím, že se jí žalobkyně dopustila v době výkonu podmíněného odsouzení, což podle něj dokládá nedostatek úcty a respektu k právnímu řádu ČR. Současně to podle žalovaného osvědčuje, že si žalobkyně neváží šance, která je jí trestními soudy zatím poskytována formou mírnějších podmíněných, resp. peněžitých trestů, s cílem dosáhnout její nápravy bez přímého omezení na svobodě. Žalovaný na základě popsané trestné činnosti taktéž dovodil, že se žalobkyně do české společnosti žádoucím způsobem neintegrovala.
6. Žalovaný byl přesvědčen, že rozhodnutí nemůže být nepřiměřené ani s ohledem na ekonomickou a sociální situaci žalobkyně. Uvedl, že žalobkyně absolvovala Vyšší a střední odbornou školu služeb a cestovního ruchu ve Varnsdorfu; stálé zaměstnání nemá, naposledy pracovala jako prodavačka a nemá stabilní příjem; rodina žalobkyně je zatížena exekucními příkazy, proto dospěl k názoru, že se žalobkyně v ČR dostatečně ekonomicky neintegrovala. Byť žalobkyně studovala na českých školách, ovládá i svůj rodný jazyk, navíc na Ukrajině žije její otec. Žalobkyně je v produktivním věku, což by jí mělo usnadnit integraci do společnosti v zemi původu. Přičemž práce, kterou v ČR vykonávala, nebyla natolik specifická a nevyžadovala speciální kvalifikaci, aby se jí nemohla živit i v zemi původu.

7. Žalovaný dodal, že zrušením povolení k trvalému pobytu není žalobkyni zakázán další pobyt v ČR, pouze odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, které může cizinec v ČR získat.
8. Konstatoval, že při rozhodování vycházel i z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) s tím, že není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobývala cizinka s uděleným pobytem k trvalému pobytu, která byla opakovaně pravomocně odsouzena k podmíněným trestům za úmyslnou trestnou činnost. S ohledem na závažnost trestné činnosti převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který žalobkyně hrubým způsobem narušuje. Zopakoval, že žalobkyně si musela být vědoma, že páchá trestnou činnost, že její jednání je protizákonné a že jí hrozí potrestání.
9. Upozornil, že zrušením povolení k trvalému pobytu nedojde k porušení Úmluvy o lidských právech. Uvedl, že správní orgán může do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí daném zákonem, v tomto případě zákonem o pobytu cizinců. Přičemž toto řízení je vedeno z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, ochrany většinové společnosti, veřejného zdraví a rovněž i z důvodu možného předcházení zločinnosti.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

10. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaný rozhodoval na základě opisu z Rejstříku trestů, ve kterém jsou uvedena již zahlazená odsouzení. Uvedla, že v době vedení správního řízení byla ve výpisu z Rejstříku trestů uvedena pouze dvě odsouzení. Vysvětlila, že byla dne 6. 6. 2012 odsouzena k odnětí svobody podmíněně na dobu 3 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 12 měsíců. Odkázala na § 83 odst. 1 a odst. 4 a na § 74 odst. 2 trestního zákoníku s tím, že je zřejmé, že se na ni hledí, jako by spáchala pouze dva trestné činy. Namítala, že tudíž neexistuje důvod, pro který bylo zahájeno řízení o zrušení trvalého pobytu.
11. Odkázala rovněž na § 2 odst. 4 správního řádu s tím, že osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
12. Žalobkyně dále namítala, že řešení neodpovídá okolnostem případu a že žalovaný zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Nesouhlasila taktéž s posouzením dopadu do jejího rodinného a soukromého života. Uvedla, že na území ČR žije od svých 13 let a má zde celou svou rodinu. ČR považuje za svoji vlast. Uvedla, že vzdělání získala v ČR, veškeré přátele má pouze zde. Na území Ukrajiny nemá žádný majetek, nemá kde bydlet ani jak se uživit. Dodala, že s otcem se nestýká, o jeho pobytu jí není nic známo.
13. Dále uvedla, že interpretace čl. 8 Úmluvy je podávána v rámci rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva a dříve Evropské komise pro lidská práva; poukázala taktéž na některá rozhodnutí tohoto soudu. Vyložila, že v rámci čl. 8 je nutno rozlišit dvě oblasti dopadu jeho působnosti – respektování rodinného a soukromého života při rozhodování o vyhoštění a při slučování rodinných příslušníků. Uvedla, že Úmluva v druhém odstavci čl. 8 stanoví řadu legitimních cílů, pro které může být do práva na soukromý a rodinný život státem zasahováno. Pokud jde o výklad pojmu rodinný život,

vedla, že je Evropským soudem pro lidská práva vykládán s důrazem na rodinné vztahy skutečné a fungující, nikoli formální. Vysvětlila také třístupňový test k posouzení aplikace čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Uvedla, že nejzásadnější je zdůvodnění posledního bodu testu, tedy zda přijaté opatření bylo nezbytné v demokratické společnosti. Uvedla, že nezbytnost zásahu není Úmluvou definována, zásah musí být přiměřený cíli, který je v souladu se zákonem. Je tedy zapotřebí najít rovnováhu mezi zájmem jednotlivce na výkonu práva soukromého a rodinného života a zájmem státu s legitimními cíli. Přičemž stát při rozhodování o vyhoštění cizince s rodinnými vazbami na svém území musí prokázat zvláštní zájem, zvláště naléhavou sociální potřebu s jistou mírou aktuálnosti, aby ospravedlnil nutnost zásahu do Úmluvou chráněného práva na respektování rodinného života. Dodala, že uvedená kritéria Evropský soud pro lidská práva doplnil o další dvě hlediska: nejlepší zájem a blaho dítěte a pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb s hostitelskou zemí a se zemí destinace. Shrnuje, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že jak neudělení pobytu, tak jeho zrušení, popř. správní vyhoštění kladou velké nároky na posouzení všech hledisek dopadu do rodinného a soukromého života a také na relevantní zdůvodnění vydaného rozhodnutí. Namítala, že posouzení dopadu do jejího rodinného a soukromého života neodpovídá skutkovému stavu a okolnostem daného případu.

14. Žalobkyně žalovanému vytkla, že žalobou napadeným rozhodnutím porušil základní zásady činnosti správních orgánů, zejména § 2 a § 3 správního řádu v návaznosti na § 93 a § 68 odst. 3 správního řádu. Namítala, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Rovněž tak namítala, že došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem.
15. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 10. 2020 setrval na své argumentaci a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K argumentu o zahlazení odsouzení uvedl, že zahlazení odsouzení samo o sobě neznamena, že se žalobkyně předmětného jednání nedopustila. Byl toho názoru, že zahlazením odsouzení se nemění nic na skutečnosti, že žalobkyně byla odsouzena, a že důsledky jejího trestného jednání nadále přetrvávají. Doplnil, že vycházel ze zjištěného skutkového stavu, přičemž odkázal na spisový materiál, jehož součástí je pořízený opis z evidence rejstříků trestů se 3 záznamy o odsouzení žalobkyně. Odmítl také námitku žalobkyně, že nepostupoval dle zákona, neboť nezohlednil všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, a že jednal v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Uvedl, že se otázkou přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně důkladně a dostatečným způsobem zabýval. Námitku žalobkyně, že v domovské zemi nemá žádné zázemí a nebude schopna se zabezpečit po stránce ekonomické, považoval za nedostačující argumentaci. Byl přesvědčen, že zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně je přípustný a přiměřený; tak to také zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Odmítl rovněž námitku, že porušil základní zásady činnosti správních orgánů. Doplnil, že žalobkyně v žalobě pouze poukázala na znění daných ustanovení správního řádu, aniž však jakkoliv tento žalobní bod konkretizovala. Upozornil taktéž na to, že žalobkyně v průběhu celého řízení neučinila žádné vyjádření, nevyužila svého práva seznámit se s podklady řízení, nedoplnila ani nenavrhla žádné jiné důkazy.
17. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

III. Posouzení žaloby

18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *„[m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl soudem České republiky v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“*
23. V nyní posuzované věci žalovaný zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Soud konstatuje, že § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců stanoví tři předpoklady, jejichž naplnění má za následek zrušení povolení k trvalému pobytu. Prvním z nich je, že držitel povolení byl v nejméně třech případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Druhým předpokladem je, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok. A zatřetí musí být rozhodnutí, jímž je cizinci zrušeno pobytové oprávnění, přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
24. Soud dodává, že § 871 zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat v souladu s požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES přitom stanoví, že *„[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
25. Žalobkyně namítala, že v nyní posuzované věci nebyla splněna již první podmínka pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně namítala, že žalovaná nesprávně vycházela z opisu z Rejstříku trestů a nezohlednila zahlazení některých jejích odsouzení.
26. Soud předně rekapituluje, že opis z evidence Rejstříku trestů žalobkyně, založený ve správním spisu, obsahuje tři záznamy, a to o odsouzení rozhodnutím Okresního soudu v Děčíně ze dne 6. 6. 2012, sp. zn. 3 T 111/2012, rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 6 T 48/2019, a rozhodnutím Obvodního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pro Prahu 10 ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 51 T 6/2020. Z opisu vyplývá, že ve všech třech případech se jednalo o úmyslné trestné činy. Z opisu rovněž vyplývá, že prvního odsouzení se částečně týkala amnestie vyhlášená ke dni 1. 1. 2013. Soud dále konstatuje, že mezi žalobkyní a žalovaným není sporu o tom, že toto první odsouzení již bylo zahlazeno. Mezi účastníky je však sporné právní posouzení otázky, zdali je zahlázení odsouzení relevantní pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

27. Soud zdůrazňuje, že správní orgány rozhodující podle zákona o pobytu cizinců mají právo požadovat nejen výpis, nýbrž i opis z evidence Rejstříku trestů (§ 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), a dozvědět se tak nejen odsouzení, která vyplývají z výpisu z Rejstříku trestů, nýbrž i zahlázená odsouzení, která vyplývají pouze z jeho opisu, právě proto, aby je mohly zohlednit při rozhodování podle zákona o pobytu cizinců.
28. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, v němž tento soud uvedl, že „[a]čkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona z roku 1961, shodně § 106 trestního zákoníku z roku 2009).“ Přestože Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku posuzoval rozhodnutí ve věci žádosti o vydání (nikoli tedy ve věci zrušení) povolení k trvalému pobytu, má soud za to, že jeho závěry jsou obecně aplikovatelné a lze jimi argumentovat i v nyní projednávané věci. Zahlázení odsouzení tedy nenastoluje fikci, že se skutek nestal. Skutečnost, že za některý trestný čin byla žalobkyně amnestována a odsouzení bylo následně zahlazeno, neznamená, že žalobkyně uvedenou trestnou činnost nespáchala, a že žalovaný nemohl tuto trestnou činnost hodnotit v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41). Minulá trestná činnost cizince nadto může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, a ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 Azs 58/2020-42).
29. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud přihlédl ke všem třem (tedy i jednomu zahlázenému) odsouzení žalobkyně. Tzv. fikce neodsouzení, na základě které se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 trestního zákoníku), totiž nevede k tomu, že by došlo k „výmazu“ existence samotného skutku. Stále platí, že žalobkyně se trestné činnosti dopustila a byla za ni pravomocně odsouzena. První předpoklad pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců tak byl naplněn. Soud tedy neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.
30. Soud na podporu shora uvedeného posouzení věci poukazuje na § 174 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu; trestní zachovalost se přitom dovozuje z výpisu z evidence Rejstříku trestů. Z dotčeného zákonného ustanovení podle soudu vyplývá, že zákonodárce rozlišuje situace, v nichž má správní orgán vycházet (pouze) z výpisu z Rejstříku trestů, a situace, v nichž má vycházet z opisu z Rejstříku trestů a tedy i ze zahlázených odsouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

O první situaci půjde např. v případě udělování dlouhodobého víza, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, které ministerstvo cizinci podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní záchovalosti (§ 174). Naopak o druhou situaci půjde např. právě v nyní posuzovaném případě.

31. Soud dodává, že zahlazení odsouzení není pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu (srov. např. i již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34). Žalovaný jej totiž správně vzal v potaz v souvislosti s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí, jakož i osobního chování žalobkyně ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES.
32. Soud dále konstatuje, že žalobkyně nenamítala nesplnění druhého předpokladu § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však nesouhlasila s posouzením třetího předpokladu, tj. s posouzením přiměřenosti dopadů zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života.
33. Soud je přesvědčen, že žalovaný vyvinul dostatečné a přiměřené úsilí ke zjištění a ověření rodinných a dalších vazeb žalobkyně v ČR a pečlivě zvážil i závažnost jednání žalobkyně. Žalovaný s odkazy na příslušnou judikaturu správních soudů připomněl, že ačkoli je řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu řízením zahajovaným z úřední povinnosti, je nezbytné, aby cizinec sám tvrdil a dokládal skutečnosti sloužící k ochraně jeho práva na soukromý a rodinný život. Žalobkyně však v tomto směru zůstala zcela pasivní; ve správním řízení se vůbec nevyjádřila a následně v žalobě pouze tvrdila, že na území ČR žije od svých 13 let, žije zde 16 let a má zde celou svou rodinu; ČR považuje za svou vlast; získala zde vzdělání; má zde přátele; na území Ukrajiny nemá majetek, nemá tam kde bydlet, ani jak se uživit; s otcem se nestýká. Žalobkyně přitom svá tvrzení o zásahu do svých osobních a rodinných vztahů žalobou napadeným rozhodnutím řádně nekonkretizovala ani nedoložila a další v žalobě uvedená tvrzení jsou již ryze obecná a s věcí žalobkyně nesouvisející. Soud však opakuje, že je výhradně na žalobkyni, aby v řízení tvrdila své případné osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o její intimní sféru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, či ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39).
34. Z žalobou napadeného rozhodnutí je podle soudu zřejmé, že žalovaný se protichůdnými zájmy žalobkyně a státu zabýval velmi pečlivě a v rozsahu odpovídajícím okolnostem posuzované věci. Soud pro úplnost na podrobné hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí provedené žalovaným na str. 2 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí odkazuje. Žalovaný hodnotil jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, tak rodinnou situaci žalobkyně. Věnoval se závažnosti protiprávního jednání žalobkyně, zejména se zabýval tím, že žalobkyně se trestné činnosti (opakovaně) dopustila pod vlivem alkoholu, jakož i tím, že se (další) trestné činnosti dopustila v době podmíněného odsouzení. Přihlédl k délce pobytu žalobkyně na území ČR, měl však za to, že toliko doba (délka) pobytu bez dalšího nemůže převážet nad zjištěnými negativními okolnostmi. Zabýval se i věkem žalobkyně, jejím rodinným stavem, povahou a pevností rodinných vztahů. Vzal v potaz i ekonomické poměry žalobkyně (v ČR i potenciálně na Ukrajině) a její integraci do české společnosti.
35. Žalovaný dospěl k závěru, že ve vztahu k důsledkům žalobou napadeného rozhodnutí a dále především vzhledem trestné činnosti žalobkyně je veřejný zájem na zrušení povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

k trvalému pobytu větší, než dopad do jejího soukromého a rodinného života. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí je především následkem úmyslné trestné činnosti páchané žalobkyní, tj. jednání, za které nese plnou odpovědnost pouze ona sama. Soud má přitom shodně s žalovaným za to, že ani délka pobytu v ČR, ani určité zhoršení zejména ekonomické situace žalobce v případě návratu na Ukrajinu není důvodem, který by převážil nad zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení jejího trvalého pobytu z důvodu trestné činnosti. Soud rovněž připomíná, že tvrzení žalobkyně o nepřiměřeném zásahu do jejího života zůstaly ve zcela obecné rovině.

36. Soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že byť žalobkyně na území ČR má určité rodinné (a zřejmě i přátelské) vazby, nejedná se o takové vazby, aby jejich případné narušení představovalo zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život v intenzitě vylučující zrušení jejího pobytového oprávnění. V tomto směru soud opakuje, že ani na straně žalobkyně a ani na straně rodinných příslušníků žalobkyně žijících v ČR nebyly shledány žádné závažné okolnosti, jež by svědčily o nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí; když žalobkyně sama je zletilou osobou, která není závislá na ostatních členech rodiny žijících v ČR a ani oni nejsou výživou či poskytováním péče odkázáni na žalobkyni; taktéž v řízení nebylo zjištěno, že by zdravotní stav žalobkyně vylučoval možnost se o sebe řádně postarat. Naopak na Ukrajině pobývá otec žalobkyně a lze předpokládat, že i její širší rodina. Soud tudíž ani této žalobní námitce nepřisvědčil.
37. Žalobkyně dále zcela obecně namítala, že osobní chování jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
38. Soud uvádí, že z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný si byl vědom povinnosti postupovat při rušení povolení k trvalému pobytu z důvodu trestné činnosti žalobkyně v souladu se směrnicí 2004/38/ES. Žalovaný sice založil své úvahy na trestním odsouzení žalobkyně, samotné odsouzení však neoznačil za automatický důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, nýbrž hodnotil i osobní jednání žalobkyně, závažnost trestných činů, jichž se žalobkyně dopustila, způsob jejich spáchání i aktuálnost ohrožení veřejného pořádku do budoucna.
39. Žalovaný stručně popsal, jaké trestné činnosti se žalobkyně dopustila. Poté zohlednil i další, pro rozhodnutí zásadní faktory, jako je význam porušených norem. Zejména vysvětlil, že řízení pod vlivem návykových látek považuje za závažné narušování veřejného pořádku, jakož i za jednání závažným způsobem ohrožující veřejné zdraví a bezpečnost, přičemž poukázal na možné důsledky takového jednání, na množství alkoholu naměřeného v krvi žalobkyně a na statistiku Policie ČR. Zdůraznil, že i pokusu ublížení na zdraví se žalobkyně dopustila v podnapilém stavu. Žalovaný vzal v úvahu i chování žalobkyně po odsouzení, resp. směřování k nápravě, které v jejím případě zcela absentuje. Zdůraznil, že skutečnost, že žalobkyně se trestné činnosti dopustila v době výkonu podmíněného odsouzení, navyšuje závažnost této trestné činnosti a svědčí rovněž o neúctě žalobkyně k českému právnímu řádu; žalobkyně si podle žalovaného nadto zjevně neváží „šance“ dané jí trestními soudy. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně se do české společnosti nedostatečně integrovala. Žalovaný také vážil veřejný zájem a zájem jednotlivce – žalobkyně. Konstatoval taktéž, že nemá žádné záruky, že žalobkyně nebude v páčání trestné činnosti pokračovat; soud má tuto úvahu za správnou a zcela logickou za situace,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kdy se žalobkyně úmyslné a závažné trestné činnosti dopustila opakovaně (třikrát) v poměrně krátké době a v jejím chování nelze zaznamenat snahu své protiprávní jednání jakkoliv usměrnit. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobkyně hodnocení žalovaného nezpochybnila žádnými konkrétními námitkami, soud proto odkazuje zejména na podrobné odůvodnění dané námitky obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí.

40. Soud uvádí, že zájem na ochraně života a zdraví jsou jedněmi z nejdůležitějších hodnot chráněných trestných právem, úmyslný útok na tyto hodnoty je proto třeba hodnotit přísně. Rovněž z hlediska tohoto hodnocení se tedy soud ztotožňuje se závěry žalovaného uvedenými v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný podle soudu prokázal skutečnost, aktuálnost a dostatečnost hrozby pro některý ze základních zájmů společnosti.
41. Závěrem soud konstatuje, že námitky žalobkyně týkající se porušení základních zásad činnosti správních orgánů opět zůstaly v ryze obecné rovině. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně konkrétně netvrdila, jakého pochybení či procesních vad se měl žalovaný ve správním řízení dopustit. Proto soud rovněž toliko v obecné rovině konstatuje, že ve správním spise nezjistil ničeho, z čeho by bylo lze usuzovat na to, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy i se základními zásadami.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu